FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT DÁMASO RUIZ-JARABO COLOMER

fremsat den 13. januar 2000 *

1. Med de præjudicielle spørgsmål, som Tribunale di Treviso (Italien) har forelagt i medfør af EF-traktatens artikel 177 (nu artikel 234 EF), anmodes Domstolen om en fortolkning af forordning (EØF) nr. 545/92 [1] (herefter »forordning nr. 545/92«) og forordning (EØF) nr. 859/92 [2] (herefter »forordning nr. 859/92«), som i 1992 regulerede indførslen af oksekød, nærmere betegnet af typen »baby-beef«, hidrørende fra republikkerne Kroatien og Slovenien og fra de tidligere jugoslaviske republikker Bosnien-Hercegovina, Makedonien og Montenegro.

I — Faktiske omstændigheder i hovedsagen

2. Virksomheden Schiavon Silvano, som er den sagsøgte virksomhed i hovedsagen, gennemførte henholdsvis den 28. september, 6. og 19. oktober 1992 tre transaktioner vedrørende indførsel af oksekød (af typen »baby-beef«) hidrørende fra den tidligere jugoslaviske republik Makedonien for et beløb på i alt 179 903 600 ITL, for hvilke betaling af moms og told var suspenderet, indtil virksomheden fremlagde bevis for, at den var omfattet af den ved forordning nr. 545/92 indførte handelspræferenceordning.

Som bevis for kødets oprindelse fremlagde virksomheden certifikater, som var påtegnet af Savezni Trzisni Inspektorat, Beograd, som i henhold til gennemførelsesbestemmelserne til samarbejdsaftalen EØF-Jugoslavien var det organ i den tidligere føderative republik Jugoslavien, der havde kompetencen hertil.

3. Amministrazione delle Finanze dello Stato-Dogana di Trieste, som er sagsøgeren i hovedsagen (herefter »sagsøgeren«), mente ikke, at disse certifikater var gyldige og kunne give grundlag for at anvende præferenceordningen på de indførte varer, og anmodede derfor virksomheden om at betale i alt 233 971 480 ITL i importafgifter og skyldig moms med tillæg af renter. Virksomhedens forsikringsselskab betalte

* Originalsprog: spansk.

1 — Rådets forordning af 3.2.1992 om ordningen for indførsel til Fællesskabet af varer med oprindelse i republikkerne Kroatien og Slovenien og i de jugoslaviske republikker Bosnien-Hercegovina, Makedonien og Montenegro (EFT L 63, s. 1).

2 — Kommissionens forordning af 3.4.1992 om gennemførelsesbestemmelser for indførslen af visse oksekødsprodukter med oprindelse i republikkerne Kroatien og Slovenien og i de jugoslaviske republikker Bosnien-Hercegovina, Makedonien og Montenegro (EFT L 89, s. 26).

den højeste forsikringssum ifølge policen på 150 000 000 ITL, således at sagsøgerens fordring blev reduceret til 83 971 480 ITL.

Virksomheden blev erklæret konkurs ved Tribunale civile e penale di Treviso's dekret af 5. oktober 1995.

4. Ved stævning indgivet i henhold til konkurslovens artikel 101 har sagsøgeren fremsat begæring om anerkendelse af restbeløbet på 83 971 480 ITL som privilegeret fordring i konkursboet efter virksomheden Schiavon Silvano.

5. Parterne er enige om, at det indførte oksekød var omfattet af told- og afgiftsfritagelsen ved indførsel af varer hidrørende fra bestemte tredjelande, at det hidrørte fra den tidligere jugoslaviske republik Makedonien, at det var ledsaget af oprindelsescertifikater, der var påtegnet af Savezni Trzisni Inspektorat, og at indførslerne fandt sted mellem september og oktober 1992.

Tvisten mellem parterne vedrører i det væsentlige spørgsmålet, om certifikater, der er påtegnet af Savezni Trzisni Inspektorat, og som har ledsaget produkter, der var bragt i fri omsætning i medlemsstaterne efter den 5. april 1992, skal anses for gyldige med henblik på adgangen til at være omfattet af den told- og afgiftsfritagelse ved indførsel, som er indført ved forordning nr. 545/92, når der i visse republikker inden for det tidligere Jugoslavien ikke var angivet et organ, der var kompetent til at attestere varers oprindelse og art.

II — De præjudicielle spørgsmål

6. Med henblik på en afgørelse af sagen har Tribunale di Treviso forelagt Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Skal artikel 1 i Rådets forordning (EØF) nr. 545/92 anses for umiddelbart at tillægge fællesskabsborgerne en ret til told- og afgiftsfritagelse ved indførsel, der, når det organ, der er kompetent til at udstede certifikat for oprindelsen for så vidt angår visse republikker inden for det tidligere Jugoslavien, ikke er angivet, fortsat, og indtil der er angivet et nyt organ, består, når der foreligger et certifikat, der er udstedt af det tidligere kompetente organ?

2) Er omvendt angivelsen i bilag I til Kommissionens forordning (EØF)

nr. 859/92 udtømmende, således at Savezni Trzisni Inspektorat derved må antages at være blevet frataget kompetencen til at udstede certifikaterne?«

III — Fællesskabsbestemmelserne og baggrunden for deres vedtagelse

7. I april 1980 undertegnede Fællesskabet og dets medlemsstater på den ene side og Republikken Jugoslavien på den anden side en samarbejdsaftale, der blev godkendt ved forordning (EØF) nr. 314/83 [3]. Som følge af den væbnede konflikt, der udbrød i denne stat i 1991, blev aftalen suspenderet [4]. Herefter blev aftalen opsagt med virkning fra den 27. november 1991 [5]. Ved forordning (EØF) nr. 3300/91 [6] (herefter »forordning nr. 3300/91«) blev Fællesskabets handelsindrømmelser over for Jugoslavien suspenderet med virkning fra den 15. november 1991.

8. Ved forordning (EØF) nr. 3567/91 [7] blev republikkerne Bosnien-Hercegovina, Kroatien, Slovenien og den tidligere jugoslaviske republik Makedonien for en række varer, men dog ikke for »baby-beef«-produkter, indrømmet handelsmæssige fordele, der stort set svarede til dem, der var indført med samarbejdsaftalen.

Forordning nr. 545/92, som blev udstedt den 3. februar 1992, fortsætter den politik, som blev indledt med forordning nr. 3567/91 fra begyndelsen af december året før, og udvider handelspræferenceordningen til at omfatte andre produkter med oprindelse i disse republikker [8].

9. Artikel 7 i forordning nr. 545/92 regulerer de handelsmæssige fordele, der indrømmes ved indførsel af »baby-beef«-produkter. Med henblik på besvarelsen af de præjudicielle spørgsmål er den relevante

3 — Rådets forordning af 24.1.1983 om indgåelse af samarbejdsaftale mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og den socialistiske føderative republik Jugoslavien (EFT L 41, s. 1).

4 — Afgørelse 91/586/EKSF, EØF om suspension af anvendelsen af aftalerne mellem Det Europæiske Fællesskab, dets medlemsstater og Den Socialistiske Føderative Republik Jugoslavien truffet af Rådet og repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer, forsamlet i Rådet, den 11.11.1991 (EFT L 315, s. 47).

5 — Rådets afgørelse 91/602/EØF af 25.11.1991 om opsigelse af samarbejdsaftalen mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Den Socialistiske Føderative Republik Jugoslavien (EFT L 325, s. 23).

6 — Rådets forordning af 11.11.1991 om suspension af handelsindrømmelserne i samarbejdsaftalen mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Den Socialistiske Føderative Republik Jugoslavien (EFT L 315, s. 1).

7 — Rådets forordning af 2.12.1991 om ordningen for indførslen af varer med oprindelse fra republikkerne Bosnien-Hercegovina, Kroatien, Makedonien og Slovenien (EFT L 342, s. 1).

8 — Denne forordning blev ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 1433/92 af 1.6.1992 om ændring af forordning (EØF) nr. 3587/91, (EØF) nr. 545/92, (EØF) nr. 546/92 og (EØF) nr. 547/92, for så vidt angår Bosnien-Hercegovina og Montenegro (EFT L 151, s. 7). Ved denne forordning blev Montenegro slettet af listen over de begunstigede lande, fordi denne stat tilsluttede sig den nye føderative republik Jugoslavien, som blev grundlagt af Serbien, og over for hvilken De Forenede Nationers Sikkerhedsråd indførte økonomiske sanktioner ved resolution 757(1992) af 30.5.1992.

bestemmelse i denne artikel stk. 3, som lyder således:

»For at bidrage til stabiliseringen af Fællesskabets indre marked sørger Kommissionen for, at hver af de omhandlede republikker drager omsorg for, at leverancerne finder sted i passende tempo, og træffer alle nyttige forholdsregler for at sikre en ordnet udvikling i sine udførsler til Fællesskabet, navnlig gennem en effektiv kontrol af hver forsendelse på grundlag af et certifikat, der attesterer, at varen har oprindelse i og er indført fra den omhandlede republik samt nøjagtigt svarer til den i bilag E anførte definition. Teksten til dette certifikat udarbejdes af Fællesskabet.«

Anvendelsen af forordningen var tidsmæssigt begrænset til året 1992.

10. Med henblik på at opfylde sin forpligtelse i henhold til artikel 10 i forordning nr. 545/92, som havde pålagt Kommissionen at vedtage bestemmelser til gennemførelse af landbrugsbestemmelserne, udstedte Kommissionen den 3. april 1992 forordning nr. 859/92, som den nationale ret ligeledes ønsker fortolket. Formålet med denne forordning var at fastsætte de nærmere betingelser for at få adgang til ordningen for afgiftsnedsættelse som omhandlet i artikel 7 i forordning nr. 545/92 ved indførsel til Fællesskabet af »baby-beef«

hidrørende fra de nævnte republikker. Artikel 1 bestemmer følgende:

»1. De nedsatte afgifter, der opkræves ved indførsel, og som er omhandlet i artikel 7 i forordning (EØF) nr. 545/92, finder kun anvendelse på produkter, der ledsages af et certifikat som omhandlet i artikel 7, stk. 3, i nævnte forordning.

2. Modellen for dette certifikat er anført i bilag I til forordning (EØF) nr. 1368/88.

[...]

4. Certifikatet er kun gyldigt, hvis det er behørigt påtegnet af et udstedende organ, som er anført i listen i bilag I til nærværende forordning.«

11. De udstedende organer, som er anført i bilag I, er for Republikken Kroatien »Euro-

inspekt«, Zagreb, og for Republikken Slovenien »Inspect«, Ljubljana.

12. Artikel 2 i forordning nr. 859/92 bestemmer følgende:

»Medlemsstaterne tilbagebetaler forskellen mellem de importafgiftsbeløb, der er anført i kolonne 2 og i kolonne 4 i forordning (EØF) nr. 853/92, på anmodning af de erhvervsdrivende og mod forelæggelse af bevis for, at de produkter, der er bragt i fri omsætning i medlemsstaterne i perioden fra den 1. januar 1992 til den 5. april 1992, var ledsaget af et certifikat som omhandlet i artikel 1, stk. 2, påtegnet enten af et organ, der er anført i bilag I til denne forordning, eller af det organ, der er omhandlet i bilag II, under forudsætning af at stedet for udstedelsen er beliggende i én af de i artikel 1 i forordning (EØF) nr. 545/92 anførte republikkers geografiske område.«

13. Det udstedende organ, som er angivet i bilag II, er »Savezni Trzisni Inspektorat«, Beograd.

14. Det gælder også for denne forordning, at den ikke finder anvendelse på indførsler, som har fundet sted efter den 31. december 1992[9].

15. I forordning (EØF) nr. 1368/88[10] fastsattes betingelserne for adgangen til de i tillægsprotokollen til samarbejdsaftalen med Jugoslavien omhandlede handelsmæssige fordele ved indførsel til Fællesskabet af oksekød. I henhold til disse bestemmelser skal der, når dette kød bringes i fri omsætning i Fællesskabet, fremlægges et certifikat, som er udstedt i Jugoslavien i det format, som er angivet i denne forordnings artikel 3. Certifikaterne skal være påtegnet af et udstedende organ. I henhold til artikel 6, som finder anvendelse på indførsler, der er gennemført i overensstemmelse med forordning nr. 545/92 og 859/92, skal et udstedende organ være godkendt som sådant af udførselslandet, forpligte sig til at kontrollere de i certifikaterne indeholdte oplysninger, til efter anmodning at give Kommissionen og medlemsstaterne alle fornødne oplysninger til vurdering af rigtigheden af de i certifika-

9 — Rådets forordning (EØF) nr. 3953/92 af 21.12.1992 om ordningen for indførsel til Fællesskabet af varer med oprindelse i republikkerne Bosnien-Hercegovina, Kroatien og Slovenien og på den tidligere jugoslaviske republik Makedoniens område (EFT L 406, s. 1) har erstattet forordning nr. 545/92. Kommissionen har udstedt forordning (EØF) nr. 185/93 af 29.1.1993 om gennemførelsesbestemmelser for indførsel af visse oksekødsprodukter med oprindelse i republikkerne Bosnien-Hercegovina, Kroatien og Slovenien, og i den tidligere jugoslaviske republik Makedonien (EFT L 22, s. 70), som fastsætter gennemførelsesbestemmelser til den tidligere forordning, og efter hvis bilag »Cargoinspect«, Skopje, er det udstedende organ, der har kompetence til at påtegne oprindelsescertifikater i forbindelse med indførsel af varer hidrørende fra den tidligere jugoslaviske republik Makedoniens område.

10 — Kommissionens forordning af 18.5.1988 om fastsættelse af betingelserne for indførsel af visse levende husdyr (hornkvæg) og visse sorter af sådanne dyr under de underpositioner i den kombinerede nomenklatur, der er omhandlet i bilag E til tillægsprotokollen til samarbejdsaftalen mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Den Socialistiske Føderative Republik Jugoslavien om fastsættelse af en ny handelsordning (EFT L 126, s. 26).

terne indeholdte oplysninger og til inden tre dage efter udstedelsesdatoen at fremsende den anden kopi af hvert attesteret certifikat til de i artikel 4, stk. 2, nævnte myndigheder.

IV — Retsforhandlinger for Domstolen

16. Der er inden for den i artikel 20 i EF-statutten for Domstolen fastsatte frist indgivet skriftlige indlæg af den italienske regering og af Kommissionen. Da ingen af de berørte parter har anmodet om at afgive mundtlige indlæg, har Domstolen i overensstemmelse med procesreglementets artikel 104, stk. 4, besluttet at træffe afgørelse uden mundtlig forhandling.

V — Stillingtagen til de præjudicielle spørgsmål

17. Jeg skal indlede med klart at definere genstanden for de præjudicielle spørgsmål, som den italienske ret har forelagt, og som konkret vedrører artikel 1 i forordning nr. 545/92.

18. I denne artikel bestemmes alene, at andre varer end de varer, der er nævnt i bilag II til EF-traktaten og i bilag A til forordningen, med oprindelse i republikkerne Kroatien og Slovenien og i de tidligere jugoslaviske republikker Bosnien-Hercegovina, Makedonien og Montenegro indføres til Fællesskabet uden kvantitative restriktioner eller foranstaltninger med tilsvarende virkning og uden told og afgifter med tilsvarende virkning.

I de øvrige artikler bestemmes, for så vidt som det er relevant for denne sag, at der ved indførsel af de i bilag B opførte varer opkræves told (artikel 2), at der for indførsel af de i bilag C I, C II, C III og C IV omhandlede varer gælder årlige lofter, ved hvis overskridelse de toldsatser, som faktisk anvendes over for tredjelande, kan genindføres (artikel 3), at der for de i bilag D opførte landbrugsvarer fastsættes nedsatte toldsatser og toldkontingenter (artikel 4, 5 og 6), og at der for de i bilag E opførte »baby-beef«-varer både fastsættes toldkontingenter og nedsatte afgifter. Med henblik på at sikre en effektiv kontrol af, at varerne har oprindelse i en bestemt republik og nøjagtigt svarer til den i bilag E anførte definition, bestemmes det i artikel 7, stk. 3, at denne kontrol sker ved hjælp af et certifikat, som udarbejdes af Fællesskabet.

19. Eftersom den nationale ret i forelæggelseskendelsen meget klart angiver, at de regler, den skal anvende på hovedsagen, og hvorom der er opstået tvivl, er dem, som vedrører indførsel af »baby-beef«-produkter til Fællesskabet, mener jeg, at de bestemmelser, der skal fortolkes i denne sag, er artikel 7 i forordning nr. 545/92 og forordning nr. 859/92, som Kommissionen

udstedte med henblik på at løse den opgave, den blev pålagt ved førstnævnte bestemmelse, nemlig at sørge for, at hver af de omhandlede republikker drager omsorg for, at leverancerne finder sted i passende tempo, og træffer alle nyttige forholdsregler for at sikre en ordnet udvikling i sine udførsler til Fællesskabet.

21. Forordning nr. 545/92 indførte en ekstraordinær handelspræferenceordning for visse republikker i den tidligere jugoslaviske føderation, som ikke var baseret på aftaler indgået mellem Fællesskabet og disse republikker. EU-institutionerne indførte denne præferenceordning ensidigt ved hjælp af forordninger med en begrænset gyldighedsperiode på et år, således at anvendelsesområdet for disse kunne ændres, hvis den politiske situation krævede det. Der blev til adgangen til disse fordele knyttet nogle betingelser, som ansås for at være nødvendige, og som ligeledes blev fastsat ensidigt af Rådet og Kommissionen.

A — *Første spørgsmål*

20. Efter denne præcisering er det klart, at Tribunale di Treviso med det første af de to forelagte spørgsmål ønsker oplyst, om borgerne kan påberåbe sig artikel 7 i forordning nr. 545/92, sammenholdt med forordning nr. 859/92, med henblik på indførsel til Fællesskabet af »baby-beef«-produkter med told- og afgiftsnedsættelse, således at de, så længe det organ, der er kompetent til at udstede certifikat for varernes oprindelse, i en af republikkerne ikke er angivet, kan udnytte denne ret til indførsel ved at fremlægge et certifikat, der er påtegnet af det tidligere kompetente organ.

22. Ved artikel 7 i forordning nr. 545/92 blev der indført en særlig og fuldstændig ordning for handelsmæssige fordele, der indrømmedes for indførslerne til Fællesskabet af »baby-beef«-produkter. I bestemmelsens stk. 1 og 2 blev der fastsat henholdsvis et årligt fællesskabskontingent på 25 000 tons, inden for hvilket afgiften ved indførsel var lig med 20% af basisafgiften, og et andet årligt fællesskabskontingent på 25 400 tons, der skulle anvendes, når det første kontingent var opbrugt, og inden for hvilket afgiften ved indførsel udgjorde 50% af basisafgiften.

Både den italienske regering og Kommissionen mener, at dette spørgsmål skal besvares benægtende. Dette er også min opfattelse.

23. For at importørerne kunne opnå disse fordele, skulle forskellige betingelser være opfyldt. For det første skulle den laveste afgift kun anvendes på det første årlige kontingent på 25 000 tons, og kun hvis tilbudsprisen franko grænse, forhøjet med

tolden og den nedsatte afgift, var lig med eller højere end Fællesskabets interventionspris for kategori AU 3 forhøjet med 5%.

For det andet kunne afgiften svarende til 50% af basisafgiften anvendes på et andet årligt kontingent på 25 400 tons, når det første kontingent var opbrugt, men også her var det en betingelse, at tilbudsprisen franko grænse — beregnet på samme måde som for det første kontingent — var lig med eller højere end den pris, der fulgte af anvendelsen af den normale afgift.

For det tredje blev der, hvis prisen på Fællesskabets marked var under 98% af orienteringsprisen, inden for disse kontingenter fastsat andre grænser, som f.eks. en maksimal månedlig mængde i tons, en grænse for, hvor mange ikke-udnyttede tons der kunne overføres fra én måned til den næste eller fra perioden januar — maj til perioden juni — september, og en maksimal månedlig eksportmængde for sidstnævnte periode.

For det fjerde var de republikker, som var omfattet af denne forordning, forpligtet til at give Fællesskabets kompetente myndigheder alle nyttige oplysninger om de fastsatte priser ved udførsel samt de udførte varers mængde og præsentationsmåde (levende dyr, hele kroppe, for- og bagfjerdinger).

Endelig skulle der for hver forsendelse foretages en effektiv kontrol på grundlag af et certifikat på varens oprindelse, som nøjagtigt skulle svare til den i bilag E anførte definition.

24. Som det ses, indrømmede artikel 7 i forordning nr. 545/92 ikke automatisk de erhvervsdrivende en ret til nedsættelse af afgiften ved indførsel til Fællesskabet af »baby-beef«-produkter, idet der til adgangen til at benytte sig af denne ret tværtimod var knyttet flere betingelser. Af disse var det kun kravet om fremlæggelse af et certifikat, som det var op til de erhvervsdrivende selv at opfylde, idet de øvrige betingelser hang sammen med faktorer som indførslernes samlede mængde i tons eller prisen på fællesskabsmarkedet, som det var pålagt Kommissionen at kontrollere og overvåge.

25. Jeg mener derfor, at artikel 7 i forordning nr. 545/92 ikke tilkendte borgerne en ubetinget ret til at indføre »baby-beef«-produkter til Fællesskabet i dens gyldighedsperiode, idet der til dens anvendelse var knyttet en række betingelser, hvoraf de fleste hang sammen med forhold, som de erhvervsdrivende selv ikke havde mulighed for at påvirke, og som skulle bedømmes af Kommissionen, der havde kompetence til — under udøvelsen af et vist skøn — at vedtage foranstaltninger på grundlag af sine konstateringer.

B — *Andet spørgsmål*

26. Det andet spørgsmål vedrører fortolkningen af forordning nr. 859/92, idet Tribunale di Treviso nærmere bestemt ønsker oplyst, hvilke udstedende organer der i 1992 var kompetente til at påtegne det certifikat, som er omhandlet i artikel 7, stk. 3, i forordning nr. 545/92.

27. Med henvisning til sin bemyndigelse efter forordning nr. 545/92 til at vedtage gennemførelsesbestemmelser hertil udstedte Kommissionen den 3. april 1992 forordning nr. 859/92, som trådte i kraft den 6. april samme år. I henhold til artikel 1 i denne forordning var anvendelsen af de nedsatte afgifter ved indførsel betinget af, at der blev fremlagt et certifikat, som skulle ledsage produkterne, og som skulle svare til den model, der var angivet i forordning nr. 1368/88.

I overensstemmelse med artikel 7, stk. 3, i forordning nr. 545/92 skulle dette certifikat tjene to formål, nemlig dels at attestere, at de varer, som certifikatet vedrørte, havde oprindelse i den republik, hvis udstedende organ havde påtegnet det, dels at sikre, at varerne nøjagtigt svarede til den i bilag E til nævnte forordning anførte definition af »baby-beef«-varer.

28. Certifikatet var kun gyldigt, hvis det var påtegnet af et af de organer, der var anført i bilag I til forordningen [11]. I denne liste var der ikke angivet noget udstedende organ for den tidligere jugoslaviske republik Makedonien, idet de to organer, der var angivet i denne liste, var henholdsvis det kroatiske og det slovenske [12].

29. I henhold til artikel 12 i forordning nr. 545/92 finder den i forordningen omhandlede importordning anvendelse fra den 1. januar til den 31. december 1992. Da den forordning om gennemførelsesbestemmelser, som Kommissionen udstedte, først trådte i kraft den 6. april samme år, måtte der fastsættes bestemmelser med tilbagevirkende gyldighed. Dette skete ved forordningens artikel 2. I henhold til denne bestemmelse skulle medlemsstaterne nemlig tilbagebetale forskellen mellem de importafgiftsbeløb, der var anført i bilaget til

11 — Kommissionen har i sit indlæg anført, at under det møde, som blev afholdt den 19.-20. marts 1992 i Zagreb, og hvortil de berørte republikkers myndigheder var inviteret med henblik på at udpege de organer, som skulle have kompetence til at udstede disse certifikater for oksekød, var kun de kroatiske og de slovenske myndigheder i stand til at garantere, at der ville blive oprettet passende administrative strukturer, som ville muliggøre, at den i artikel 7 i forordning nr. 545/92 omhandlede præferenceordning fungerede korrekt. Kommissionen tilføjer, at den tidligere jugoslaviske republik Makedoniens myndigheder slet ikke deltog i mødet.

12 — Kommissionen har anført, at den tidligere jugoslaviske republik Makedonien først udpegede et udstedende organ i januar 1993. Dette organ, nemlig Cargoinspect, Skopje, blev optaget i bilaget til Kommissionens forordning (EØF) nr. 185/93, der fandt anvendelse fra den 1.1.1993.

forordning nr. 853/92 [13], nærmere bestemt i kolonne 2 og kolonne 4 [14], på anmodning af de erhvervsdrivende, hvis de kunne bevise, at de »baby-beef«-varer, der var bragt i fri omsætning i medlemsstaterne i perioden fra den 1. januar 1992 til den 5. april 1992, var ledsaget af et certifikat udstedt på en af de anførte republikkers område.

For indførsler, som fandt sted i denne periode, accepterede fællesskabsmyndighederne, at certifikaterne blev påtegnet enten af et af de i bilag I anførte organer, dvs. det udstedende organ for Republikken Kroatien eller for Republikken Slovenien, eller af det i forordningens bilag II nævnte organ, nemlig Savezni Trzisni Inspektorat, Beograd, som i kraft af gennemførelsesbestemmelserne til samarbejdsaftalen mellem Fællesskabet og Republikken Jugoslavien var det kompetente udstedende organ på området for de handelsindrømmelser, som blev suspenderet ved forordning nr. 3300/91.

30. Det fremgår af disse bestemmelser, at certifikater, som var påtegnet af Savezni Trzisni Inspektorat, Beograd, kun var gyldige med henblik på tilbagebetaling af forskellen mellem visse importafgiftsbeløb, hvis de havde ledsaget produkter, der var bragt i fri omsætning i medlemsstaterne før den 6. april 1992. Eftersom den sagsøgte virksomhed i hovedsagen gennemførte de omtvistede transaktioner vedrørende indførsel henholdsvis den 28. september og den 6. og 19. oktober 1992, kunne det certifikat, som ledsagede varerne, og som var påtegnet af nævnte organ, ikke anses for at være gyldigt med henblik på at opnå ret til afgiftsnedsættelse ved indførsel.

31. Da Savezni Trzisni Inspektorat, Beograd, hørte til Republikken Serbien, og certifikater udstedt på Serbiens område ikke kunne give adgang til handelspræferenceordningen, var det berettiget at acceptere certifikater, som var påtegnet af dette organs afdelinger på de andre republikkers område, indtil de udstedende organer for disse republikker var blevet anerkendt af Kommissionen. Det betyder imidlertid ikke, at man ikke kunne begynde at anvende præferenceordningen, eller at kompetencen for dette organ skulle forlænges, indtil Kommissionen for hver af disse republikker var i stand til at udpege et organ, som den havde den fornødne tillid til med hensyn til at foretage kontrol af udførslerne til Fællesskabet.

32. Domstolen har udtalt sig herom i dommen i sagen Anastasiou m.fl. [15], som blev afsagt i en sag vedrørende spørgsmålet, om medlemsstaternes toldmyndigheder skulle godtage varecertifikater, som attesterede varernes cypriotiske oprindelse, og som var udstedt af myndigheder for det

13 — Kommissionens forordning af 3.4.1992 om fastsættelse af importafgifterne for levende hornkvæg samt oksekød, med undtagelse af frosset oksekød (EFT L 89, s. 11).

14 — De KN-koder, der er anført i dette bilag, vedrører levende hornkvæg og oksekød og svarer til dem, som er anført i bilag E til forordning nr. 545/92. Når disse varer havde oprindelse i Kroatien, Slovenien, Bosnien-Hercegovina, Makedonien eller Montenegro, blev der anvendt en afgift, som svarede til ca. 17% af den afgift, som blev anvendt over for de øvrige tredjelande.

15 — Dom af 5.7.1994, sag C-432/92, Sml. I, s. 3087.

tyrkiske samfund på den nordlige del af Cypern. Domstolen fastslog, at anvendelsen af varecertifikater som et bevis for varernes oprindelse hviler på princippet om gensidig tillid og samarbejde mellem indførsels- og udførselsstatens kompetente myndigheder [16]. Domstolen tilføjede, at når certifikaterne accepteres af indførselsstatens toldmyndigheder, viser dette, at de har fuld tillid til det kontrolsystem vedrørende varernes oprindelse, som er iværksat af udførselsstatens kompetente myndigheder, og at indførselsstatens myndigheder ikke er i tvivl om, at den efterfølgende kontrol, konsultationer vedrørende samt løsningen af eventuelle tvister vedrørende varernes oprindelse eller vedrørende svigagtige forhold kan ske effektivt, takket være de berørte forvaltningers samarbejde [17].

33. Domstolen konkluderede i denne dom, at en sådan ordning kun kan fungere, såfremt procedurerne i det administrative samarbejde overholdes strengt. Et sådant samarbejde er imidlertid udelukket med myndighederne i et samfund som det, der er etableret på den nordlige del af Cypern, og som ikke anerkendes hverken af Fællesskabet eller dets medlemsstater, idet de ikke anerkender andre cypriotiske stater end Republikken Cypern [18].

16 — Ibidem, præmis 38. Jf. endvidere dom af 12.7.1984, sag 218/83, Les Rapides Savoyards m.fl., Sml. s. 3105, og af 7.12.1993, sag C-12/92, Huygen m.fl., Sml. I, s. 6381.

17 — Ibidem, præmis 39.

18 — Ibidem, præmis 40.

Jeg mener, at denne konklusion så meget desto mere gør sig gældende, når der er tale om samarbejde med myndigheder og organer i en stat som Republikken Serbien, som end ikke var omfattet af den handelspræferenceordning, der blev indført ved forordning nr. 545/92.

34. Med hensyn til den forskellige behandling af de af præferenceordningen omfattede republikker alt efter, om de havde udpeget et udstedende organ, som Kommissionen havde tillid til, har Domstolen ligeledes i sin praksis fastslået, at der ikke i traktaten findes noget almindeligt princip, som pålægger Fællesskabet i dets forbindelser udadtil i enhver henseende at behandle forskellige tredjelande ens, og at det, når en forskellig behandling af tredjelande ikke strider mod fællesskabsretten, heller ikke kan anses for at stride mod denne retsorden, at Fællesskabets erhvervsdrivende behandles indbyrdes forskelligt, for så vidt der ikke er tale om andet end en automatisk følge af forskelsbehandlingen af de tredjelande, som disse erhvervsdrivende har forretningsforbindelser med [19].

35. Sådanne erhvervsdrivende kan heller ikke gøre gældende, at det er i strid med

19 — Dom af 28.10.1982, sag 52/81, Faust mod Kommissionen, Sml. s. 3745, præmis 25.

princippet om beskyttelsen af den berettigede forventning, at certifikater påtegnet af Savezni Trzisni Inspektorat, Beograd, ophørte med at være gyldige, efter at forordning nr. 859/92 trådte i kraft. Dette beror for det første på, at de, efter at forordning nr. 3300/91 om suspension af handelsindrømmelserne i samarbejdsaftalen mellem Fællesskabet og Republikken Jugoslavien var blevet offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* den 15. november 1991, måtte have været bekendt med, at certifikater udstedt af dette organ ikke gav dem adgang til de handelsmæssige fordele ved indførsel til Fællesskabet. For det andet, at det af forordning nr. 859/92, som blev offentliggjort den 4. april 1992, klart fremgår, at certifikater, som var påtegnet af dette organ, kun var gyldige, hvis de havde ledsaget varer, som var bragt i fri omsætning i medlemsstaterne mellem den 1. januar og den 5. april.

36. På grundlag af det anførte mener jeg, at det andet præjudicielle spørgsmål må besvares med, at de udstedende organer, der i 1992 var kompetente til at påtegne de certifikater, som er omhandlet i artikel 7, stk. 3, i forordning nr. 545/92, er dem, som er anført i bilag I til forordning nr. 859/92, og at kompetencen for Savezni Trzisni Inspektorat, Beograd, ikke kunne forlænges til at gælde efter den 5. april 1992, selv om der i løbet 1992 ikke blev udpeget noget udstedende organ med kompetence til at påtegne disse certifikater på den tidligere jugoslaviske republik Makedoniens område.

VI — Forslag til afgørelse

37. Sammenfattende foreslår jeg Domstolen at besvare de spørgsmål, der er forelagt af Tribunale di Treviso, som følger:

»1) Artikel 7 i Rådets forordning (EØF) nr. 545/92 af 3. februar 1992 om ordningen for indførsel til Fællesskabet af varer med oprindelse i republikkerne Kroatien og Slovenien og i de jugoslaviske republikker Bosnien-Hercegovina, Makedonien og Montenegro tilkendte ikke borgerne en

ubetinget ret til at indføre 'baby-beef'-varer til Fællesskabet i dens gyldighedsperiode, idet der til dens anvendelse var knyttet en række betingelser, hvoraf de fleste hang sammen med forhold, som de erhvervsdrivende selv ikke havde mulighed for at påvirke, og som skulle bedømmes af Kommissionen, der havde kompetence til — under udøvelsen af et vist skøn — at vedtage foranstaltninger på grundlag af sine konstateringer.

2) De udstedende organer, der i 1992 var kompetente til at påtegne de certifikater, som er omhandlet i artikel 7, stk. 3, i forordning nr. 545/92, er dem, som er anført i bilag I til Kommissionens forordning (EØF) nr. 859/92 af 3. april 1992 om gennemførelsesbestemmelser for indførslen af visse oksekødsprodukter med oprindelse i republikkerne Kroatien og Slovenien og i de jugoslaviske republikker Bosnien-Hercegovina, Makedonien og Montenegro. Kompetencen for Savezni Trzisni Inspektorat, Beograd, kunne ikke forlænges til at gælde efter den 5. april 1992, selv om der i løbet af 1992 ikke blev udpeget noget organ med kompetence til at påtegne disse certifikater på den tidligere jugoslaviske republik Makedoniens område.«